

De missionaire invasie werd gezien als het speerpunt dat een weg baande voor Europese kolonialisten om de Islamitische wereld op politiek gebied te veroveren, nadat zij het eerst cultureel veroverd hadden. Door Istanbul en de Balkan te veroveren en door Islam naar Europa te brengen als zijnde een intellectueel leiderschap wat gedragen werd door de moslims naar de landen van het Westen. Toen dat leiderschap wankelde werden de moslimlanden het doel van het Westen, wat consequent zijn intellectuele leiderschap naar de moslimwereld droeg waar het vruchtbare grond zag voor zijn cultuur en concepten over het leven; deze waren gezaaid in verschillende wegen onder de naam van wetenschap, menselijkheid en religieuze prediking. Het Westen hield het niet alleen hierbij, ook schandaliseerde het de Islamitische cultuur en de Islamitische concepten over het leven door zijn aanval tegen Islam te leiden. Dit beïnvloedde de opgeleide klasse en de politici ongunstig, in feite beïnvloedde het iedereen die de Islamitische cultuur droeg op een diepe manier en na een tijd de meerderheid van de moslims. Wat betreft de opgeleide mensen, de koloniale machten hadden hun missionaire scholen opgericht voor de bezetting en in al de andere scholen na de bezetting, hun eigen educatieve syllabus en culturele programma's volgens hun specifieke filosofie en cultuur en hun eigen speciale concepten over het leven. Ze maakten de westerse persoonlijkheid tot basis van zijn cultuur en van hun renaissance, geschiedenis en omgevingen, de hoofdbronnen van de materie waarmee wij moslims gretig met onze gedachten overspoelden. Ze stopten niet daarbij maar ze gingen zo ver als het bemoeien met de details van de syllabi, ervoor zorgend dat geen delen van de onderdelen buiten de lijn vielen of de generale principes tegenspraken van hetgeen hun filosofie en cultuur vertegenwoordigde. Dit was zelfs het geval betreffende de Islamitische dien en geschiedenislessen; deze twee syllabi samen waren ontworpen op een Westerse basis en volgens Westerse concepten. Zelfs vandaag de dag wordt de Islamitische dien geleerd op scholen als zijnde een spirituele en moreel onderwerp wat voldoet aan het Westers concept van religie. Het is geleerd op een manier dat ver weg is van de realiteit en ver verwijderd is van de echte feiten van het leven. Het leven van de Boodschapper van Allah (saw) is geleerd aan onze jeugd op een manier die afgesneden is van de Profetie en de Boodschap. Het is geleerd op dezelfde manier dat de levens van Napoleon of Bismarck zijn geleerd, bijvoorbeeld. Als resultaat creëerde het geen enkel van de juiste emoties of concepten in het hart. Het onderwerp van aanbidding en moraal, wat inherent is in de religieuze syllabus, is gepresenteerd vanuit een visie van individueel belang. Dus, het leren van de Islamitische dien is opgezet op dezelfde weg als de westerse concepten van persoonlijk profijt en belang. Het onderwijzen van Islamitische geschiedenis is op een gelijkwaardige manier bevlekt geraakt dankzij de zieke intentie en het onbegrip en het is verduisterd in de naam van geschiedkundige oprechtheid en wetenschappelijk onderzoek. Wat zout in de wonden gooit is het feit dat sommigen van de opgeleide moslims het onderwijs in de geschiedenis en het wijzigen van historische werken volgens de missionaire methode en syllabus overnamen en uitdroegen. Constant zijn al de educatieve syllabi ontworpen volgens de Westerse filosofie en door haar syllabi te volgen. Dit maakte de meeste van de intellectuelen verwesterd. Ze namen de cultuur op, hielden ervan en leidden hun levens volgens haar concepten totdat de meeste van hen tegenstrijdig waren ten opzichte van de Islamitische cultuur en er kritisch op waren wanneer en waar het de westerse cultuur tegensprak. Deze moslims werden verwesterd in hun cultuur, een cultuur gecontroleerd door de westerse visie. Ze waren trouw aan de cultuur in het verlengde dat ze de buitenlander aanbeden en zijn cultuur adopteerde. Vele van hen namen het westerse karakter aan, ze werden haatvol jegens Islam en de Islamitische cultuur op dezelfde manier als de westerling dit was. Ze geloofden dat Islam en de Islamitische cultuur de oorzaak waren van de

achteruitgang van de moslims en ze werden geleid hen te geloven. Constant bereikten de missionaire expedities grote successen toen het hun lukte de intellectuele moslims aan hun kant te scharen die waarna ze tezamen met hen vochten tegen Islam en de Islamitische cultuur.

De situatie spreidde zich zelfs verder uit zodat het niet alleen degenen bevatte die in Europa en buitenlandse scholen opgeleid werden, maar ook degenen die de Islamitische cultuur droegen. Ze waren overweldigd en ontstemt door de acties van de koloniale westerse machten die hun dien schandaliseerde, en zo luidde hun antwoord op de schandalisatie. Hun respons was geïnitieerd zonder te realiseren of het goed of slecht was in de eerste plaats. In hun gretigheid om Islam te verdedigen van de schandalisering van de buitenlanders controleerden ze hun respons niet. Ze waren er zeker van dat Islam verkeerd bejegend werd maar op hetzelfde moment begon het gevaarlijke proces van het betwisten van de Islamitische teksten om ze op deze manier hand in hand te laten gaan met het Westen. Als een resultaat was hun respons zwak en zonder invloed, dit was hetgeen wat eerder bewees erg handig te zijn voor de missionaristische invasie, dan het respons op zich. Wat nog erger was is dat de westerse cultuur, welke in contrast staat tot de Islamitische cultuur, een deel werd van hun concepten, die ze bereidwillig accepteerden en onjuist en foutievelijk toekenden aan Islam. De meeste van hen begonnen te zeggen dat het Westen haar cultuur van Islam en de moslims had genomen en daarna begonnen ze te twisten over de Islamitische wetten om die cultuur te laten passen ondanks de flagrante contradictie tussen de westerse en islamitische culturen. Derhalve toen ze eenmaal voor hun zelf hadden gedemonstreerd dat hun 'aqiedah en cultuur consistent waren met de Westerse cultuur, accepteerden ze de westerse cultuur in haar geheel. Dit betekent dat ze de westerse cultuur hadden geaccepteerd en hun islamitische cultuur hadden verlaten. Dit was precies wat de kolonialisten wilden en waar het Westen op doelde toen ze zich concentreerde op haar missionarissenwerk en haar koloniale expedities. Door hun intellectuelen op te laten leiden in Westerse scholen en colleges en door hun onbegrip van Islam gerelateerd aan degenen die een Islamitische educatie hadden, erfden de moslims in het geheel de westerse concepten over het leven. Hun landen waren dus overspoeld door de materialistische westerse cultuur in de samenleving wat de samenleving leidde tot enkel en alomvattend gerund te worden door de westerse cultuur en haar concepten. De meeste van de moslims realiseerden niet dat het democratische rechtssysteem en het economische Kapitalistische systeem beiden systemen zijn van ongeloof. Ze waren niet bewogen noch geschokt toen hun disputen werden geordend anders dan hetgeen Allah (swt) had openbaard ondanks het feit dat de meesten van hun zeker wisten dat Allah (swt) zegt: "En wie niet oordeelt volgens hetgeen Allah heeft geopenbaard, dat zijn de Kaafiroen (d.w.z. ongelovigen)." (VBK soerah al Maida 5, vers 44) Dit alles was vanwege de westerse cultuur, gebaseerd op de scheiding van de religie van de staat wat dominant was in andere samenlevingen en vanwege het feit dat de materialistische westerse concepten wijdverspreid waren. Ze voelden dat als ze slechts geloofden in Allah (swt) en hun gebeden onderhielden ze hun Islamitische plichten hadden volbracht. Ondertussen dachten ze dat ze hun problemen in het leven konden ordenen volgens hun eigen begeerten en wat ze dachten dat het beste was. Dit baarde hun op zijn minst enige zorgen omdat ze waren geïnfecteerd door het westerse concept dat zegt: "Geeft de keizer keizers' en geeft God Gods'." Omgekeerd waren ze niet beïnvloed door de islamitische concepten wat de keizer en al wat hij bezat ferm onder het domein maakte van Allah (swt). Allah's orders omvatten alle dingen zowel het gebed; het omvat kopen en verkopen, huren (inderdaad alle bedrijfstransacties), de juridische en educatieve systemen; simpelweg alles, maar de moslims waren niet langer beïnvloed door deze concepten. Als ze alleen maar

hadden gelezen wat Allah (swt) zegt:) heeft Allah wat met hen tussen (Moehammad O) oordeelt En”) geopenbaard.” (VBK soerah al Maida 5, vers 49) En Zijn (swt) uitspraak:) een jullie Wanneer”) lening afsluiten voor een vaste periode, legt deze dan schriftelijk vast.” (VBK soerah al Baqara 2, vers 282) En Zijn (swt) uitspraak:) Boodschapper de wie En”) tegenwerkt nadat de Leiding hem duidelijk is geworden en een andere weg volgt dan die van de gelovigen: Wij laten hem (gaan naar) waarheen hij zich afgekeerd had en Wij zullen hem in de Hel binnenleiden. En dat is de slechtste bestemming!” (VBK soerah an Nisaa’ 4, vers 115) En Allah’s (swt) uitspraak:) “En het past de gelovigen niet dat zij allen (ten strijde) uitrukken. Waarom rukt niet van elke groep een aantal uit, opdat zij (de achtergeblevenen) begrip verkrijgen over de godsdienst, opdat zij hun volk zullen waarschuwen wanneer het tot hen is teruggekeerd. Hopelijk zullen zij zichzelf behoeden (van het kwaad)”. (VBK soerah at Tauba 9, vers 122) Zij waren zeker nooit beïnvloed door de concepten in de verzen uit de Koran, zelfs wanneer ze dit wel zouden lezen. In plaats hiervan lazen ze deze verzen als Koran verzen en hielden het daarbij. Aangezien een moslim de Koran eigenlijk leest wetende dat het leeft en dat hij de concepten in zijn leven moet gebruiken en trachten deze erin te implementeren. Echter, ze lazen deze verzen in omstandigheden waarbij westerse concepten dominanter waren en dienovereenkomstig waren ze voldaan in het spirituele van de verzen. Toen het aankwam op de concepten en de betekenissen van deze verzen hieven ze een mentale blokkade op. Dit alles was vanwege de westerse cultuur en concepten die hen effectief controleerde, die hen een slag onder de arm hield. Dit, zover de meerderheid van de mensen betreft en degenen die een Islamitische of buitenlandse educatie volgden. Wat de politici betreft was de beproeving vele malen groter en de catastrofe veel erger dankzij hen. Vanaf het begin dat de koloniale machten deze politici hadden verzameld, trachtend hen op te zetten tegen de Ottomaanse Staat door beloften van grote beloningen, hielden ze zichzelf volgens hetgeen de Westerlingen voor hen hadden ontworpen. In de dagen van de Ottomaanse Staat kozen ze de kant van de Westerlingen en hielpen hen tegen de Staat. Dit is nadrukkelijk verboden in Islam, toch lukte het hen op één of andere manier en ze voelden zich trots erover. Ze pochten over hun prestatie tijdens elke gelegenheid en tijdens elke gedenkdag die ze voor zichzelf kozen om te vieren. In die tijd, in plaats van te worstelen tegen de regerende factie om zo de situatie te herstellen en de staat wakker te schudden, gingen ze mee met hun vijand, de ongelovigen, tegen de staat. De bittere ironie was dat de ongelovigen uiteindelijk eindigden in het overnemen van hun land. Daarna, in plaats van de hulp van mensen te zoeken tegen de ongelovigen, zochten ze hulp van de laatstgenoemde tegen hun eigen mensen. Ze waren beïnvloed door de ongelovigen tot op het punt waar ze hun islamitische persoonlijkheid verloren. Hun concepten waren vergiftigd door zekere politieke en filosofische opinies en dit vergiftigde op haar beurt hun visie over het leven en uiteindelijk over djihad zelf (dit zijnde het ultieme doel van de Staat). Dit spreidde tot het vergiftigen van de gehele Islamitische atmosfeer en de concepten verwarrende in elke aspect van het leven. Compromitterend werd de djihad met onderhandelingen vervangen. De politici geloofden en adopteerden het principe van: Khoeth wa Taalib (Neem wat je nu kan nemen en

vraag later de rest) – wat als beter werd beschouwd voor de kolonialisten dan een groot leger in het land – en het zoeken van de hulp van de ongelovige kolonialisten werd gewoon voor hen en een standaard regel. Ze vertrouwden op hen zonder te realiseren dat enig assistentie die ze zochten van de ongelovige beschouwd wordt als een grote zonde en politieke zelfdoding. Ze namen tevens hun toevlucht tot de bekrompenheid van het regionalisme en maakte het tot hun eigen politieke atmosfeer. Niet realiserende dat juist dit regionalisme het politieke werk vruchteloos maakt omdat regionalisme – ongeacht de grootte van de regio – geen politieke en non-politieke plichten dat het echte leven nodig heeft kan vervullen. Ze stopten daar ook niet bij maar ze maakten hun persoonlijke belangen de focus van hun aandacht en maakten de buitenlandse landen als algemeen centrum voor hun aandacht. Derhalve, verloren ze de natuurlijke centrum van aandacht, wat hun ideologie was. Door dit te verliezen, verloren ze de kans om hun zoektocht te laten slagen, ongeacht hoe hard ze eraan werkten en hoe erg ze erin geloofden. Derhalve verwerden alle politieke bewegingen zinloos en elke ontwaking van de oemmah veranderde in een tegenstrijdige, verwarde beweging zoals van het geslachte dier, wat uiteindelijk bewegingloos eindigt met wanhoop en overgave. Dit is zo omdat de leiders van de politieke bewegingen hun natuurlijke focus verloren. Dus werd het normaal dat de oemmah deze focus was kwijtgeraakt. dienovereenkomstig waren de concepten van de politici vergiftigd met het onjuiste, net zoals de buitenlandse ideologieën. Als resultaat waren bewegingen gevestigd in de moslimlanden onder het mom van nationalisme, socialisme, regionalisme, communisme, een spirituele dien, moraal, educatie en prediking. Deze bewegingen verergerden de situatie en kwamen nog eens boven op de complexen van waar de samenleving onder leed. Het resultaat van al deze bewegingen was het falen en het ronddraaien om henzelf omdat ze leefden volgens de Westerse concepten, beïnvloed door de Missionaire invasie; en ze regeerde de oemmah in kwesties wat geen vrucht of goeds bracht. Het lukte hen ook over het imperialisme een sterke grip te krijgen en dat vast te houden. Dus was het succes van de Missionaire invasie ongeëvenaard.